

е „мотивирана“ с определено напрежение, чиято кулминация е събирането на дружината и действията около организирането и утвърждаването ѝ. Като че ли в образа на хайдушкото сборище битува елемент на тайнство, тайнството на другото, различното, достъп до което не може да има всеки, а само посветените за това-хайдутите. Същото се усеща в немалка степен и в преданията, разказващи, освен за хайдушки сборища и за скривалища, пещери и най-вече за скривалища на хайдушко злато /съкровище/. Към това се прибавя и фактът, че в много случаи във фолклорната хайдушка история тези хайдушки места се препокриват със стари култови обекти.

От друга страна трябва да се отбележи, че в преданията хайдушкото сборище не е толкова фокус на идейно - емоционален и художествен заряд, колкото в песните. То и всички хайдушки места-скривалища, извори, засади, пътища, пътеки и др. са включени по друг начин в системата за възпроизводство на историческа и културна информация. Те имат своето съответствие в реалното пространство и като компонент на селищната история са носители на такава информация. И в същото време чрез тях се конкретизира хайдушкото пространство с неговите параметри и функции най-вече в локален и регионален план.

И още нещо трябва да се подчертае-в хайдушките песни много по- свободно се преодоляват големи пространства от героите извън локалното и регионалното. Докато в преданията движението на героите е по-ограничено в това отношение, преодоляването на пространството е по-плавно, без големи скокове и по-плътнo до логиката на повествованието. Като че ли в песните хайдушкото пространство е повече принципен компонент, като един от „аргументите“ на фолклорното съзнание при утвърждаването на основната идея. Докато в преданията хайдушкото пространство е много повече обвързано с конкретното реално пространство на региона и селището от една страна и с информацията за селищното пространство и неговите компоненти, съхранена в селищната история.

В Сливенския хайдушки фолклор битуват множество наимено-